

Ἐγγυηταὶ φιλίας

Πηγή έμπνευσης του κωμικογραφήματος αποτέλεσε η γνήσια φιλία του Δάμωνα και του Φιντία, στην οποία μέλος ζήτησε να γίνει ο Διονύσιος, ο τύραννος των Συρακουσών. Μέσα από τους διαλόγους αναδεικνύεται αφενός η αξία της φιλίας των δύο νέων, αφού ο ένας είναι έτοιμος να θυσιαστεί για τον άλλο, και αφετέρου ο χαρακτήρας του τυράννου, ο οποίος, αν και στην αρχή προβάλλεται σκληρός, εκδικητικός και αυταρχικός, εν τέλει μαλακώνει θαυμάζοντας τη φιλία τους, τους χαρίζει τη ζωή και ζητάει να γίνει φίλος τους. Το ρήμα «αιτούμαι» χρησιμοποιείται αρχικά από τον Φιντία και έπειτα από τον Διονύσιο, με στόχο να τονιστεί η αλλαγή στη στάση του τυράννου. Τα συναισθήματα των πρωταγωνιστών αποτυπώνονται μέσα από τα λόγια, τις εκφράσεις και τη στάση του σώματός τους, ενώ ταυτόχρονα αξιοποιήθηκαν μερικοί στίχοι από το τραγούδι «Φίλε μου»

(Στίχοι: Σάσα Μανέτα, εκτέλεση: Γιάννης Πουλόπουλος) για να αποτυπώσουν τη συναισθηματική κατάσταση του Φιντία. Το σκηνικό καθ' όλη τη διάρκεια της ιστορίας είναι το παλάτι του τυράννου στις Συρακούσες, στο οποίο βρίσκεται και η φυλακή. Στα δύο τελευταία καρέ δόθηκε το πέρασμα του χρόνου μέσω της αλλαγής του χρώματος στο φόντο. Οι ενδυμασίες που επιλέχθηκαν παραπέμπουν στην εποχή στην οποία αναφέρεται η ιστορία. Τέλος, μέσω της επανάληψης της λέξης «έγγυητής» και του τίτλου «Ἐγγυηταὶ φιλίας» τονίζεται η αληθινή φιλία, αφού στο τέλος καλωσορίζουν τον τύραννο και εγγυούνται ότι θα είναι πάντα αφοσιωμένοι και πιστοί φίλοι.

Κατηγορία Α': Εικονογραφημένη ιστορία (σε μορφή κόμικ)

Γ' ΒΡΑΒΕΙΟ

Πηγές:**Διόδωρος Σικελιώτης, Βιβλιοθήκη, 10.4.3-6**

Ὅτε Διονύσιος ἦν τύραννος, Φιντίας τις Πυθαγόρειος ἐπεβούλευσε τῷ τυράννῳ. Ἐπεὶ ἔμελλε τῆς τιμωρίας τυγχάνειν, ἠτήσατο χρόνον παρὰ τοῦ Διονυσίου εἰς τὸ φροντίσαι ἃ βούλεται. [...] Ὁ Φιντίας προεκαλέσατο Δάμωνα, Πυθαγόρειον φιλόσοφον, ὃς ἐγγυητῆς εὐθὺς ἐγενήθη. Τινὲς μὲν ἐπίστευον τὸν ἐγγυητὴν γνήσιον φίλον, τινὲς δ' ἔλεγον τοῦτον ἄφρονα εἶναι. Πρὸς δὲ τὴν τεταγμένην ὥραν ἅπας ὁ δῆμος συνέδραμεν, караδοκῶν εἰφυλάξει τὴν πίστιν ὁ Φιντίας. Ἦδη δὲ τῆς ὥρας ἐλθούσης Φιντίας ἀνεπίστως ἐπὶ τῆς ἐσχάτης τοῦ χρόνου ῥοπῆς ἦλθε δρομαῖος.

Ὅταν ο Διονύσιος ἦταν τύραννος, κάποιος Φιντίας Πυθαγόρειος συνωμότησε ἐναντίον του τυράννου. Ἐπειδὴ ἐπρόκειτο να τιμωρηθεῖ, ζήτησε χρόνο ἀπὸ τον Διονύσιο, για να φροντίσει ὅσα ἠθελε. [...] Ὁ Φιντίας τότε προσκάλεσε τον Δάμωνα, τον Πυθαγόρειο φιλόσοφο, ο οποίος ἐγινε ἀμέσως ο ἐγγυητῆς του. Κάποιοι πίστευαν ὅτι ο ἐγγυητῆς εἶναι πραγματικός φίλος, κάποιοι δε ἔλεγαν ὅτι αὐτός εἶναι ἄφρων. Ὅταν ἦρθε η καθορισμένη στιγμή, ὅλος ο λαός συγκεντρώθηκε, περιμένοντας με ἀνησυχία να δουν, αν ο Φιντίας τηρήσει τὴν υπόσχεσή του. Ὅταν ἐφτασε η ὥρα, ο Φιντίας ἀπροσδόκητα ἦλθε τρέχοντας τὴν τελευταία στιγμή.

Ευριπίδης, Ἐκάβη, στ. 1225-1226

ἐν τοῖς κακοῖς γὰρ ἀγαθοὶ σαφέστατοι φίλοι·

τά χρηστά δ' αὖθ' ἕκαστ' ἔχει φίλους.

γιατί στις συμφορές φαίνονται οἱ φίλοι ἀν πράγματι εἶναι φίλοι.

Ἀν σου ἔρχονται ὅλα εὐνοϊκά, φίλοι δεν λείπουν.